

Vincent van Gogh - biografia, życiorys

Vincent van Gogh urodził się 30 marca 1853 roku, a zmarł 29 lipca roku 1890. Pochodził z miejscowości Groot Zundert w Holandii. Biografia malarza nie jest do końca kompletna - szczególnie jeżeli chodzi o wczesne lata jego życia. Wiadomo, że jego ojciec - Teodor van Gogh był pastorem Holenderskiego kościoła Reformowanego. Jego matką była natomiast Cornelia Carpentus.

Nie jest dokładnie pewne, w jakich okolicznościach artysta porzucił naukę, ale przerwał tok edukacji w roku 1868, czyli w wieku piętnastu lat. Wcześniej uczęszczał do niewielkiej szkoły w pobliskiej miejscowości - Zevenbergen oraz do Szkoły Średniej Króla Willema II w Tilburgu. Przez kolejne lata artysta zajmował się z wielkimi sukcesami sprzedażą dzieł sztuki - podobnie jak jego ojciec i dziadek. Był tak w tym dobry, że po siedmiu latach przeniesiony został do głównej bazy sieci w Londynie. Przyszły twórca „Słoneczników” był niezwykle zafascynowany sceną kulturalną stolicy Anglii. Podziwiał galerie sztuki, muzea, ucząc się jednocześnie.

Kiedy malarzowi znudziło się sprzedawanie obrazów, postanowił zająć się nauczaniem młodzieży podstaw malarstwa. Uczył między innymi w Ramsgate i w Isleworth. Czas wolny twórca spędzał na zwiedzaniu galerii i muzeów oraz na badaniu zawłości Pisma Świętego. Przez pewien czas pragnął być nawet księdzem, jednak miał do tego słomiany zapał. W roku 1877 Vincent van Gogh wyruszył do Amsterdamu, aby podjąć tam studia teologiczne. W efekcie porzucił nowe zainteresowanie po kilku miesiącach studiowania. Przeniósł do potem do Warmes - wioski górników.

Tam zaczął pędzić żywot skrajnie ascetyczny. Tak bardzo współczuł górnikom pracującym w ciężkich warunkach, że oddawał ludziom swój dobytek. Kościół potępił te zachowanie i artysta został zwolniony ze swojego stanowiska. Artysta powrócił do malarstwa. W roku 1881 Vincent van Gogh nieszczęśliwie zakochał się w Corneliu Adrianie Vos-Stricker. W tym też samym roku poznał Clasię Marię Hornik, z którą zamieszkał, jednak w dwa lata później związek się rozpadł. Były to dwa lata względnej stabilizacji, w czasie których artysta tworzył

obrazy. W 1885 roku malarz stworzył pierwsze dzieło o tak wysublimowanym kunszcie, że natychmiast został nazwany dziełem największym spośród dotychczasowej twórczości van Gogha. Dzieło to ujrzało światło dzienne pod tytułem „Jedzący kartofle”.

Zachęcony kolejnymi sukcesami, wyjechał do Paryża. Od czasu do czasu cierpiał na depresje i zniechęcenie do świata. Potem artysta przeniósł się do Arles. Robił wszystko, aby ściągnąć tam swojego przyjaciela - Paula Gauguina. W roku 1889 po jednej z kłótni z przyjacielem, artysta odciął sobie część lewego ucha. Paul Gauguin wyjechał z Arles i artyści mieli się już nigdy więcej nie spotkać. Zer szpitala w Arles, gdzie był przetrzymywany z powodu swojego stanu zdrowia, został przeniesiony do zakładu zamkniętego na samo życzenie twórcy.

W rok później po wielu napadach, okresach ozdrowienia i ponownych powrotów do szaleństwa, malarz został wysłany do Paryża. W lipcu tego samego roku artysta wyruszył w plener i postrzelił się w pierś. Umierał przez kilka godzin. W pobliżu znajdowali się jego bracia. Nie pozwolił nikomu na uratowanie siebie. Zmarł 29 lipca 1890 roku. Zasłynął jako autor między innymi takich dzieł, jak: „Słoneczniki”, „Autoportret z zabandażowanym uchem”, „Autoportret z filcowym kapeluszem”, „Jedzący kartofle”, „Czerwona winnica”, „Gwiazdzista noc”, „Opadające jesienne liście”, „Pieta”, „Korzenie drzew”, „Noc”, „Wspomnienie ogrodu Eden”, „Pole pszenicy z krukami”, „Pole zboża z cyprysami”, „Krzesełko Gauguina”. Jego obrazy do czasów dzisiejszych wzbudzają słuszny podziw i zainteresowanie.